Chicago že je teď staré jen sto let?
Tomu skoro nebude chtít věřit svět!

A to město ani růsti nestačí!
Před sto lety bylo to zde jinačí.

Tenkrát špína na ulicích nebyla,
bujná tráva zelením vše přikryla.

Nebyly tu rozlámané chodníky,
nemusily stavět se k nim žebříky.

Nesmrděly štokjárty, ni ni uličky,
v řece byly tenkrát živé rybičky.

Z lupičů a ze zlodějů nebyl strach,
policajt se neklackoval po rohách.

Při volbách se tenkrát ještě nepilo,
aldermani nebrali, když — nebylo.

Nedopřáno nám ty časy poznati,
ach, co bylo, to se nám už nevrátí!

Zbytečná starost.

Soused Pazderka musil z hospody domů přes potok po kládě, která zastávala lávku. Když se jednou při pivě pozdržel, přiběhla pro něj žena.

"Pročs nezůstala doma?" spustil na ni Pazderka.

"Bála jsem se, aby ses neutopil."

"To je zbytečná starost," mínil Pazderka, "už do mne nechce téct ani pivo, nefkuli voda."

Jedovatá.

"Co jsem dlužna za to vytrhnutí zubu, pane doktore?"

"No, řekněme tedy osmdesát centů."

"To věru není mnoho. Jinde bych musila platit za ten kus dásně, co jste vytrhl se zubem...."

Horší starost.

"Tak co, pajmámo, chodí už váš starej?"

"E, co pak starej — ale dobytek dostal kulhavku!"

Ve škole.

"Malinova, jaké druhy hodin znáte?"

"Kapesní, nástěnné, sluneční — —"

"Nu, a žádné jiné?"

"Ach ano, na *taneční* bych byla zapomněla."

U soudu.

"Ještě nám řekněte — než vás odvedou — jak jste moh' tu těžkou traverzu sám ukradnout?"

"Co by jim to bylo platno, pane soudce. Kdyby jim to nakrásně řek', *oni to přece nedokážou!*"

Na Alpách.

Turista poetický: "Viz ty hory — vzmachem perutí — k nim až chtěl bych přeletět kraj celý!"

Turista prosaický: "To by mně též bylo po chuti — aspoň by mne nohy nebolely."

Z úřadního raportu.... Vyzval jsem toho muže, aby mne následoval, načež mi on odpověděl: "Vlezte mi na záda" Jakmile to se bylo stalo, přikročil jsem k jeho zatčení.

Lhostejno. V lahůdkářském obchodě. Kupec: "Jaký čaj poroučíte mladoučká? Černý nebo zelený?" — Děvče: "To je lhostejno! Moje stará paní už na to neviděl!"

Nadarmo! Mladý manželský párek prohlíží si v galerii obraz, představující Adama a Evu v ráji. On praví významně: "Podívej se, Mathyldo, jak skromnou byla kdysi žena ohledně toiletty!" — Panička odpovídá: "Ale jdi! Však ona paní Eva také asi nemosila ustavičně jeden a týž fíkový list!"

Předtucha: Bytovní paní (mladému bumbalovi, který na odchod se chystá): "Jak že, tento večer jdete ještě do pitky? Víte snad přece, že se časně ráno musíme vystěhovat!" — Bumbal: "Nic nevadí! Až přijdu, můžete mne hned složit do vozu na nábytek."

Před divadlem.

Občan (ke zřízencům nemocnice): Na koho tu čekáte?

Zřízenec: "Ale, bezpochyby povezem spisovatele. Dávají moderní hru.

Bezděčná autokritika.

Ona: Co říkáte valčíku pana Hudlinského, pane Křapáčku?

On: Že je to učiněná kopanina, slečno. Ostatně všechny myšlenky vykradl ode mne.

Těžká pomoc. Elegantní pan adjunkt: "Pane rado, prosím o ruku vaší dcery, slečny Marie." — Císařský rada: "Pane adjunkte, znám velmi dobře vaše poměry. Abych vám pomohl,, musil bych vám dát aspoň dvě svoje dcery za ženy!"

Jako: "Přijde jaro, přijde".

Přijde zima, přijde, zařičí to zas — usmívá se uhlíř, těší se na mráz. Posavadní mince ještě rozmnoží a pak čtyrpatrově koupí nároží.

Ze školy. Učitel napomíná děti, aby netýrali zvířat a pokračuje: "Pomyslete si, dítky: znal jsem výrostka, který mladému, ubohému telátku ostrým nožem uřízl ocas. Není to šeredné a ukrutné? Dovedete mi některý nebo některá uvésti místo z katechismu nebo z bible, jež by toho výrostka byla varovalo, aby to ubohé zvíře nezkomolil!?" — Po delší přestávce volá dívka ze zadní lavice: "Co bůh spojil, člověk nerozlučuj!"

Zná ho. Lékař: "Pití piva musím vašemu manželi rozhodně zakázat. S touto nemocí nejsou žádné žerty!" — Paní: "Ale s mým mužem teprv ne, pane doktore!"

"Kam tak letíš?" "Za ziskem. Oznamuje tuhle někdo v novinách, že prodává všechny nové šaty po nebožce paní své. A to si můžeš myslit, že je v náladě a dá to za každou cenu!"

Den se krátí, noc se dlouží.
U nás zelí už se krouží,
které už už kysat touží.

Okamžitě osiřelý pán: "Kačenko, šla sem na minutku!" Kuchařka: "I ne! Já bych nerada šla na hodinu!"

"Povídám vám, zlatá paní, tot' až hrozné, jaká je ve všem drahota! Ted' aby člověk nejed', chce-li být živ!"

"Na neděli vypůjčím si bicykl a vyjedu, i kdyby šídla padala!"

"I mlč! S pneumatikou zůstal bys doma i kdyby místo šídel padaly u cvočky!"

Otec: "Ten dollar od strejčka dej si ke mně schovat." Synek: "Půjdeš večer do hostince, papá?" Otec: "Snad se nebojíš, že bych ho propil?" Synek: "To ne, ale přišel bych o něj až by ti k ránu maminka obracela kapsy u kalhot."

Nezaprou slovanskou krev!

Když vládl v Srbsku Milán král,
srbský národ už se rval.
Když pak Sáša "kraloval",
Srbové se prali dál.
I ted', když tam vládne Petr,
bouří věstí barometr.
A až zajde Petr král —
v Srbsku budou přít se dál!

Posvícenská vesnického chasníka.

V poledne mám dobrou husu
a v noci oteklou pusu.

Znatel svátečních střelců.

Ptal se pan Brk pana Košky,
zač je rána do lefošky?
"Do lefošky za pakatel,"
odvětil mu lovců znatel,
"z lefošky však mnohým často
rána "vyjde" jistě na sto."

Mladý škarohlíd. Otec (ke svým osmi dětem): "Dnes, milé dítky, musíte si hrát hezky zticha a způsobně. Maminka si právě ulehla, má bolení hlavy. Ale proto přece půjde s vámi odpoledne na procházku." — Karlíček (oddychuje si): "Nu, to jsem rád! Já už jsem myslel, že se zase někdo z nás narodí."

V potu tváří. Starší už kandidát medicíny — jsou tací! — dělá u velmi přísného professora rigorosum. Examinátor se táže: "Jmenujte mi prostředky, jež se dávají pro pocení!" Kandidát vypočítává všechny, jež zná. "Ale co učiníte," táže se examinátor dále, "když všechny tyto prostředky nic nezpomohou?" — "Pošlu pacienta," zvolal zoufale kandidát, "aby šel dělat u vás, pane professore, rigorosum!"

Skrývačka.

"Mami, vidíš chlapce, který mi přináší panenku?"
"Nevidím ani jedno ani druhé."

Když splaší automobil.

Na plesu.

Ona: "Vy netančíte?"
On: "Ne, moje stáří mi nedovolí."
Ona: "Řekněte raději moje star-rá —"

Upřímnost. Host v restauraci: "Sklepníku, zde vezměte dobré zpropitné, ale povězte mi svědomitě, které krmě byste mi mohl doporučit." — Sklepník: "Mám-li mluvit svědomitě, pak musím vašnostem dáti radu, abyste šel do jiné restaurace a tam svou otázku opakoval."

U černého piva. A.: "Na zdar, sousede! Jste, jak vidímm, pilný čtenář. Tak, co pak je dnes vlastně v novinách?" B. (přemýšlí chvíli a pak odpovídá váhavě): "Inu, vezmu-li to kolem a kolem a sečtu-li to všechno dohromady — nic!"

Znalec. Švihák: Dnes musím, milá slečno, ještě k soudu, protože jakýsi zpitý student na ulici jistou dívku zlíbal. — Slečna: Ach — zajisté jakožto odborný znalec?

Pomoc.

Hostitelka: "Nechtěla byste nám něco zazpívat?"

Slečna Piskalová: "Vždyť jest již většina hostí pryč."

Hostitelka: "Ano, ale ti, co tu ještě jsou, chtí tu dle všeho zůstat celou noc."

O ženách, pro ženy.

Dle dosavadních pravidel, kterými veřejné školství ve státu Kansasu v jednotlivých školních okresech bylo upravováno, zapovězeno bylo učitelkám, aby po dobu, na kterou jsou ve svém úřadě ustanoveny, přijímaly návštěvy pánů. Také bylo předepsáno, že učitelce, která se během své služební doby provdá, má býti z platu určitá částka stržena. Při školních volbách v Kansasu mají ženy a dívky hlasovací právo a tedy hlavně při volbě členů školní rady, kteří tam v jednotlivých okresech školních volí se přímo volliči. Dosud obyčejně při takových školních volbách voličky byly pohodlnými a nedbalými, tak že muži si zvolili, koho chtěli. Ale letos tomu bylo docela jinak. Není tomu dávno, kdy konány byly v Kansasu školní volby a ve všech okresech školních dostavily se voličky k volebnímu osudí v překvapujícím množství. Bylo viděti, že se tak stalo na základě všeobecné, po celém státě se rozprostírající, ústní i písemné úmluvy. A během předvolebního zápasu nevyšlo na veřejnost ani toho nejmenšího o úmluvě té. Ukázalo se tu opět, že ženám se křivdí, když se o nich tvrdí, že nedovedou udržeti u sebe tajemství; mezi muži je více povídavých a klepavých bab, než mezi ženami. Skoro ve všech školních okresech ve státě zvítězily při poslední volbě ženy, které vyslaly do školních rad buď příslušnice svého pohlaví, nebo takové muže, kteří potají se zavázali, že ženský program v případě svého zvolení budou prováděti. Program ten pozůstával v požadavku, aby na příště žádná učitelka nebyla omezována ve své osobní svobodě, aby směla po dobu svého kontraktu se školní radou choditi, s kým je jí libo a přijímati návštěvy, které jsou jí milé. Nyní mohou učitelky na veřejných školách v Kansasu přijímati dvoření ctitelů a když se provdají, nemusí se obávati, že bude jim plat zmenšen. To je výsledek posledního vítězství žen kansaských.

* * *

Jedna státní zákonodárna pennsylvanská, skládající se z většiny hrdinů, úpících pod vládou pantofle, svěřila sestavení té části učebnic na veřejných školách, v níž se dítky zasvěcují do základních počátků zdravovědy, spolku křest'anských temperenčních žen. Jak práce fanatických žen těch dopadla, o tom píše jistý časopis, ve Filadelfii vycházející: "Žádný rozumný otec nemohl by učebnice, redigované výborem "Womens Christian Temperence Union", vzíti do ruky, aby při čtení článků o fysiologii a zdravotnictví nepojalo ho spravedlivé rozhořčení nad děsnými nepravdami, které se tam povídají o lihu; mnohý svobodně smýšlející otec by toto dílo fanatismu nejradději zničil a jest jisto, že mnohý se od toho nezdrží. Nyní také "Medical Society" státu Pennsylvanie zaujala stanovisko k hrubým nepravdám ve školních učebnicích. Předseda výboru, spolkem lékařským ku vyšetření učebnic zvlášť jmenovaného, dr. Lautenbach z Filadelfie, podal následující zprávu: "Temperenční ženy zdají se holdovati náhledu, že temperence musí tvořiti hlavní předmět vyučování v těchto učebnicích, kdežto výbor lékařského spolku zastává se přesvědčení, že v knihách těch mají se především nalézati skutečná základní pravidla zdravotnictví a o účinkách lihu a tabáku na tělo lidské má tam býti s pravdou se srovnávající naučení, ale jen co vedlejší část povšechné nauky zdravotnické. Když temperenční ženy chtějí své prohibiční výstřednosti dětem do krve vočkovati, měly by to zřejmě a poctivě říci a nebrati útočiště k zavrženíhodné methodě, aby ukrývaly jednostrannou zásadu za vědecký název." To je zřejmě a správně mluveno. Vždyť v učebnicích těch nalézá se lživé učení, že mošt, pivo, víno a pod. nápoje i v mírném množství jsou "jedem", a leč taková by měla ze školních učebnic býti vymýtěna. Nesmíme z naší mládeže vychovati pokrytce, nesmíme ji učiti lži, nebot' jinak pozbude víry k celému vyučování a kromě toho utvoří se neblahá roztržka mezi školou a domácností.

* * *

Nejlepší společnost v Římě neměla již po několik týdnů a nebude ještě dlouho míti nouzi o látku k hovoru. Známá příslušnice italské aristokracie byla zatčena pro podvod. Hraběnka Collini-Ubaldelli byla jednou z těch pyšných elegantních dam, projíždějících se v nádherném kočáře po římském korsu. Bylo jí možno poznati dle obrovské kytice růží, kterou vždycky sebou v kočáře vozila. Jako tak často v římské společnosti, skrývala elegantní toaleta pouze vnitřní bídu a chudobu srdce, byla částí masky, za kterou zapáchala hniloba a šířil se rozklad. Hraběnka rozhazovala penize plnýma rukama a když jí došly, pomáhala si k jiným podvodem. Jeden z jejích kousků byl pravým americkým podvodem velkého stylu. Hraběnka pojistila svoji churavou, chudou sestru na 20,000 franků, ale když sestra dosti rychle neumírala, zavřela ji ve svém paláci, aby nikdo o ní nevěděl, jinou umírající ženu pak dala k sobě dopraviti a když zemřela, dala si pojištění na život sestřin vyplatiti. Měla úmrtní listek, vystavený lékařem, jenž ovšem nevěděl, že prohlíží mrtvolu nepravé osoby. Za několik měsíců po pohřbu dala hraběnka Ubaldelli trochu svobody své uvězněné sestře, ale ta byla tak slaboduchá, že nedovedla tajemství zachovati a vzbudila podezření. Byla vzata policií do výslechu a vyznala všechno. Potom ovšem bylo přikročeno hned k zatčení hraběnky a její pomocníků. Vznešená hraběnka k penězům si pomáhala ještě jiným špatným způsobem. Vydržovala tajnou hernu ve svém domě a ta jí vynášela značné příjmy. Kromě toho sbírala příspěvky na vychovávací ústav, jejž založila na svém letohrádku, ačkoliv v "ústavě" tom byl pouze jediný chovanec, jemuž však nedostávalo se žádného vyučování a jídla velmi málo.

* * *

Paní Hester M. Smithová z Mound City, Ill., jest jednou z nejlepších vychovatelek ve státu. Po pět za sebou jdoucích lhůt byla ředitelkou škol v okresu Pulaski a v úřadě tom se znamenitě osvědčila. Narodila se v okresu Pulaski a byla vychována na farmě. Vzdělání dostalo se jí na distriktních školách v jižním Illinoisu. Roku 1879 zemřel jí muž a zanechal ji se třemi dítkami. Aby je uživila, stala se učitelkou, v kterémž úřadě získala si schopnostmi i pílí takové vážnosti, že dlouhou řadu let řídila školství v okresu Pulaski.

* * *

Jeden kansaský časopis prozrazuje, jakým způsobem jistá vdovička ze západní části slunečnicového státu zjednala si manžela. Měla u hranic malého města domek s několika akry půdy. Zrak její spočinul se zalíbením na místním lékaři, ale ten myslil na peníze a s chudou vdovou nechtěl si nic začínati. Konečně připadla na myšlenku. Koupila pět galonů surového petroleje a nalila to do studně. Druhého dne zastavila doktora a ptala se ho nevinně, mohl-li by jí říci, co kazí vodu v její studni tak, že není ani k pití. Lékař, jenž byl zachvácen také petrolejovou horečkou, byl hned přesvědčen, že je na farmičce vdovy silný petrolejový pramen, hned počal na ni dělati zamilované oči a než týden uplynul, učinil jí návrh, aby co nejdříve slavili svatbu. To se stalo, ale na farmě paní doktorové petrolej se nedobývá.

Procházka po východě.

Máme pivní společnost, která vznikla v době, kdy hrůzu vzbuzujícím šířením se filloxéry počínalo se zdáti, že nový druh průmyslu — výroba falešného vína, bude v naší vlasti silně zkvétati.

Události pozdější dokázaly, že měli jsme pravdu, když jsme přešli od vína k účelnému cviku pití piva, nebot' mnoho vtipných lidí věnovalo hlavu svou problému, jak je možno učiniti výrobu vína nezávislou na rozmarech počasí.

Lituji jenom, že tito páni padělatelé vína nečinili pokusy své v Americe, nebot' tam ani jediný nebyl by dokonal život svůj v pelínách, na postelí, ale byli by viseli jako ovoce na stromech. Nebot' člověk, který připravuje milion dělníků viničních o chléb, nezaslouhuje skutečně nic jiného.

Praví se, že po špatném víně se otevře v kapse člověka nůž. Ano, po falešném víně se také otevírá, ale jen proto, aby ho člověk vrazil do padělatele.

Avšak vidím, že nechci vlastně o tom dnes psáti. Chci velevážnému obecenstvu dnes představiti naši pivopijáckou společnost.

V této společnosti hovoříme dosti hlasitě a posuzujeme živé i mrtvé. Komu se kdy co přihodilo, vypravoval vždy rozvláčně a obšírně a drobná kavárnická dobrodružství vzrůstala v Don Juanské milostné romány, jež spolu s pivem se ocit'ovaly na našem stole.

Jenom náš předseda, vynikající zubní technik, vždy mlčel tvrdošíjně a zarputile. Slyšeli jsme hlas jeho jenom tehdy, když si objednával "šnyt". Arci, to bývalo často.

Jednou jsem vypravoval o svých cestách po Východním moři, na torpedové lodi, ve společnosti německých námořníků; rozumí se samo sebou, že jsem úzdu čtverospřeží své fantasie povolil — at' se společnost baví!

Nejsensačnější bod mého vypravování byl, že pro bouři nemohli jsme celý týden vystoupiti na břeh, zásoby potravin nám došly a všecka naše potrava záležela z východomořských slaneček.

Proti tomu nebylo žádných námitek. Tu však přešel jsem na cvičení ve střelbě torpedové a tvrdil jsem, že vystřelené torpedo letí s počáteční rychlostí pětačtyřicet metrů.

"Jednapadesáti," — ozval se jeden hlas.

Všeobecný úžas; poznámku tuto učinil předseda.

"Pětačtyřiceti," — pravil jsem netrpělivě.

"Jedenapadesáti," odpověděl chladně předseda.

"Možná, že v Josefově (předměstí budapešťské) s jedenapadesáti," — pravil jsem s kousavým výsměchem, "ale na moři nikoli."

"Na moři," odpověděl předseda ledově.

"Ale prosím vás, pane předsedo, proč se pletete do torped!"

Předseda uveden byl v rozpaky.

"Arci, jest to smělost, protože jsem již dávno neviděl torpedo.."

"Neviděl? Ještě je hezké, že jste je viděl! Ráčil jste snad vidět na výstavě ony malé vzory torped.."

"Nikoli, prosím, v Pulji.."

"V Pulji?"

"Ano, když jsem sloužil na San Segu."

"Co je ten San Sego?"

"San Sego jest nejlepší torpedová loď rakousko-uherské válečné flotty.."

"Vy jste byl námořníkem?"

"Tři roky."

Udeřil jsem pěstí na stůl.

"Pánové! Jsem podveden, jsem přistižen, jsem usazen. Pane předsedo, tot' prostý atentát! Dovolíte, abych tedy představoval starého mořského lva a při tom se tvářte, jako byste nikdy nebyl překročil městskou bránu za Soroksárem! Tot' perfidie! To je přátelství? A viděl jste něco?"

Pan předseda chvíli krčil ramenoma.

"Nestojí to za řeč. Súčastnil jsem se jenom v lodních demonstracích v Uličíně."

"A cestoval jste také?"

"V tom jsem neměl valného štěstí. Mimo Malou Asii, Severní Afriku a Jižní Ameriku jsem nic neviděl."

Pokoušela se o nás mrtvice. A takový muž nechá nás po léta vypravovati! Připravuje nás o poslechnutí nejzajímavějších dobrodružství!

Pomstil jsem se mu vtipem.

Od té doby jsem velice obezřelý při vypravování svých cizozemských dobrodružství. A poznal jsem, že bližší známost s mořem činí lidi vůbec velmi zamlklými.

Také minulý týden jsem toho zkusil.

Jistý dobrý přítel můj připravil večeři, při níž byli přítomni dílem prostí lidé, dílem zajímavé osobnosti. Před večeří mne přítel můj vzal stranou a ukázal mně mladého, sluncem opáleného, vysokého muže, který byl v obleku občanském.

"Podívej se na tohoto hocha. Jest to námořnický důstojník, Čech, právě se vrací z Číny. Budeš seděti vedle něho. Spřátel se s ním, budeš moci dozvědět se mnoho zajímavých věcí."

Řekl mně také jeho jméno, ale nemohl jsem si ho zapamatovati, protože znělo jako vzdálená střelba z pušek.

A já jsem z něho vysoukal vše, co viděl v dálné cizině. Šlo to z těžka, někdy jsem užíval k tomu kleští, ale šlo to.

Sloužil na lodi Zentě, jež křižovala na pobřeží žapanském, když boxerské hnutí vzplanulo v žár. Byli ihned posláni k Taku.

Zpráva, že v Číně bude malá rvačka, zelektrisovala celou posádku. Naházejí několik bomb do některého města, několik copatých postav postřílejí, na to bude velký oběd u některého hlavního mandarina a bude po všem. Nikomu ani nenapadlo, že by z toho mohlo vzniknouti velké evropské vzbouření mocností.

Za několik neděl však poznali, že bylo to vypovězení války Číny s Evropou.

Můj přítel Čech súčastnil se jakožto pobočník kapitánův také válečné rady, jež jednala o tom, mají-li táhnouti ihned na Peking či mají-li ještě vyčkati novou posilu vojenských sborů.

Bylo to právě po té, kdy admirál Seymour byl donucen s prvním pomocným sborem obrátiti se na cestě do Pekingu a stále zápase vrátiti se.

Druhý pomocný sbor sestával pouze z patnácti tisíc hlav. Hořící města kolkolem ozařovala rudou záplavou noc a prchající čínští křest'ané a misionáři děsili vojevůdce. Zveličovali počet povstalců na sta a statisíce, takže u evropských generálů a admirálů počínalo převládati mínění, že jest třeba aspoň třiceti tisíc mužů k tomu, aby mohli vniknouti do nitra této strašlivé říše a zachrániti vyslanectva.

Porada trvala dlouhou řadu hodin. Váleční velitelé mluvili, jenom žapanský generál mlčel. Malý, vyschlý opičák, v krásné francouzské uniformě, s očima kose položenýma, poslouchal hezky trpělivě Evropany, krásně oholené, dobře živené, postav velikých. Na konec obrátily se i na něho tázavé zraky. Tu malý mužík povstal a přesnou angličinou pravil:

"Jsou již páni hotovi? Dobrá. Posloužte tedy také mne. Moji vyzvědači ohlašují, a vy víte, že mám zvědy výtečné, že každá minuta opozdění znamená jisté povraždění vyslanců. Ostatně znám Číňany, dosti jsem se již s nimi bil. Při energickém útoku se rozprchnou a my snadno budeme moci vniknouti do Pekingu. Navrhuji tedy, abychom se pustili do nich. Nejste-li vy snad k tomu ochotni, dobrá, podniknu útok sám, se svými šesti tisíci mužů a to hned."

Po té salutoval a s pobočníky svými odešel. Evropané zaražené pohlíželi na sebe. Za několik minut slyšeli, že v táboře žapanském vytrubují na poplach.

"Tito čertovi chlapíci nežertují!" hučel anglický velitel.

"Mají pravdu," řekl velitel francouzský. "Pánové, já se připojuji k Žapancům."

"Já též," zvolal Rus.

Angličan rychle se zvedl.

"Nuže, pánové," pravil, "prohlašuji jednohlasné usnesení: počneme ihned postup k Pekingu. Rozdělení, válečný plán jsou vám všem známy. Ku předu — ve jménu božím!"

Všichni přísvědčili na znamení souhlasu, páni mlčky podali si ruce a rozešli se. Za čtvrt hodiny ozývaly se ve všech táborech signály na poplach a záchranná vojska vydalo se na pochod.

To vše bylo mně známo již ze zpravodajství Rosthornova; vím, že vyslanci děkují za své zachránění jedině onomu mladému Žapanci, jeho energii a rozhodnosti. Kdyby vojsko vytáhlo jen o tři dny později — bylo by již přišlo pozdě.

"A zažil jste při tom nějaké zajímavější dobrodružství?" tázal jsem se námořního důstojníka.

"Nikoli. Žádné. Súčastnili jsme se sice dobývání Čang-Tingu, ale v ostatní operaci měl jsem jen malou účast..."

"Proč?"

"Protože jsem strávil tři dni ve sklepě a tak jsem zůstal po zadu a byl jsem přidělen k zadnímu vojí."

"Co jste dělal ve sklepě?"

"Nudil jsem se."

"A proč jste z něho nevyšel?"

"Protože jsem nemohl."

"Utekl jste tam před bombami?"

"Ah, kde pak!" odpověděl důstojník s takovou tváří, jako když někoho nudí otázky a když se mrzí, že má takové "pevninové myšlí" vypravovati všecko od začátku.

"Jak tedy to bylo?"

"Nu, když jsme zaujali čang-tinskou tvrz a již jsme byli v ní, vyhodili ji Číňané do povětří.. Já sbíral jsem právě se svým oddílem v kasematách pušky. A to bylo naše štěstí. Zříceniny nás sice pochovaly, ale přátelé nás vykopali..

Krev mně stydla.

"A nikomu se při tom nic nestalo?"

"Ba ano. Dva lidé ohluchli, jeden pak sešílel hrůzou, když jsme byli za živa pohřbeni.."

"Děkuji."

Zvedl jsem se a šel jsem do druhého pokoje. Hostitel přišel za mnou.

"Nu, opustil jsi Čechu?"

"Opustil. Přiteli, bojím se člověka, kterého s pevností vyhodí do vzduchu, kterého za živa pochovají pod zemí a který se vším tím ani nepochlubí.."

Tací jsou námořníci!